

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **T. S.**
bytem x
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2020 č. j. 4566/2020-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 7. 2020 č. j. MHMP 1149417/2020/PeV.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“). Za naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1

písm. f) bodu 2 zákona o pozemních komunikacích byla žalobci podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) a ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.

3. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný v rozporu se zásadou oficiality nevyužil důkazních prostředků naléhavě potřebných ke zjištění skutkového stavu věci. Popis místa spáchání skutku považoval za nedostatečný a měl za to, že existuje pochybnost o tom, kde byl přestupek spáchán. Vzhledem k tomu, že místo spáchání přestupku není přesně specifikováno v žádné části rozhodnutí, tak dle jeho názoru vyvstává otázka, zda bylo řádně a přesně zjištěno místo spáchání přestupku správním orgánem prvního stupně. Přesné zjištění místa spáchání přestupku považoval za stěžejní vzhledem k následnému prokazování materiálního znaku spáchaného přestupkového jednání.
4. Dále v žalobě namítal, že mu v průběhu řízení nebyly prokázány materiální znaky daného jednání. Pro posouzení materiálního znaku by muselo dojít k přesnému zjištění místa spáchání přestupku, měla tak vzniknout pochybnost o ohrožení jakéhokoliv veřejného zájmu.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě reagoval na veškeré žalobní námitky, přičemž odkazoval na materiály obsažené ve spisovém materiálu a také na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou považoval za přílehlavou pro posuzovaný případ. Měl za to, že námitky jsou nedůvodné, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
8. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: videozáznam ze spáchání přestupku, fotografie z místa zastavení vozidla policií, snímek výstupu certifikovaného měřidla, ověřovací list rychloměru ze dne 16. 3. 2020, záznam o přestupku, úřední záznam ze dne 15. 4. 2020, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 1149417/2020/PeV ze dne 23. 7. 2020, odvolání žalobce ze dne 12. 8. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. 4566/2020-160-SPR/3 ze dne 13. 10. 2020.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce 10. 4. 2020 v 8:28 hod. jako řidič motorového vozidla tov. zn. VW, registrační značky x, v Praze 8, ul. Cínovecká, ve směru jízdy do centra města, na úrovni sloupu veřejného osvětlení č. 806610, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 41 km/h.
10. Dne 23. 7. 2020 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. MHMP 11494178/2020/PeV, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 12. 8. 2020 odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.*
13. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.*
14. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu *za přestupek se uloží pokuta od 5000 Kč do 10000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.*
15. Podle ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu *zákaz činnosti se uloží na dobu od šesti měsíců do jednoho roku za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3.*
16. Soud úvodem připomíná, že definice přestupku zahrnuje znaky formální a znaky materiální. To znamená, že, aby bylo jednání možno právně posoudit jako přestupek, musí být současně naplněny všechny znaky. Jinými slovy, jednání, které sice vykazuje všechny formální znaky přestupku, aniž by však naplňovalo jeho materiální stránku, nemůže být kvalifikováno jako přestupek. Při výkladu pojmu škodlivost je třeba vycházet z judikatury Nejvyššího správního soudu, který ji definuje jako porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (například rozsudek ze dne 17. 2. 2005 č. j. 7As 18/2004-48).
17. Z judikatury dále vyplývá, že „*obecně je při tom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012 č. j. 9As 34/2012-28), jsou správní orgány povinni i zkoumat, zda byla vedle stránky formální i stránka materiální nebo sama skutečnost, že určité jednání naplňuje formální znaky přestupku, automaticky neimplikuje naplnění znaků materiálních. Podle rozhodnutí NSS ze dne 9. 4. 2015 č. j. 7As 63/2015-29 vyplývá, že společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně vyskytující případy přestupků, mohou být zejména význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky okolnosti, za který byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění.*“
18. V daném případě má soud za to, že materiální stránka byla ze strany správních orgánů řádně zkoumána. Správní orgány dospěly k závěru, že v případě žalobce se nevyskytly významné okolnosti, které by vyloučily jeho protiprávní jednání. Soud má za to, že jestliže žalobce nedodržel zákon o provozu na pozemních komunikacích, došlo tak k porušení zájmu společnosti a je proto správný závěr, že tímto svým protiprávním jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle zákona o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce ignoroval nejvyšší povolenou rychlost stanovenou na území obce. Tím, že žalobce nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost, ohrozil tak bezpečnost silničního provozu, a to vše v době běžného provozu na komunikaci (jak je zřejmé z videozáznamu přestupku).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Maximální zákonem dovolená rychlost pro dané úseky komunikací uvnitř města je stanovena i s ohledem na zvýšený provoz na těchto komunikacích (zejména v hl. m. Praze), kdy při překročení maximální povolené rychlosti o 41 km/h zcela jistě stoupá nebezpečnost předjíždění v daném úseku a s tím spojené zvýšené riziko případné dopravní nehody při předjíždění vozidel, zejména v době běžného provozu. Tím, že žalobce nerespektoval maximální povolenou rychlost, tak ohrozil bezpečnost silničního provozu. Je proto zcela nerozhodné, že nebyla způsobena dopravní nehoda a nedošlo ani k žádným přímým následkům.

19. Soud k této námitce uzavírá, že v daném případě bylo prokázáno, že se žalobce dopustil přestupku, který mu byl kladen za vinu. Materiální stránku měl povinnost správní orgán zkoumat pouze v případě, že by měl za to, že jsou v dané věci výjimečné okolnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání. V daném případě platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty přestupku. Až v případě, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí trestání, tedy až ve chvíli, kdy by společenská nebezpečnost nedosahovala ani minimální hranice typové nebezpečnosti, pak by se musel intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat správní orgán i v odůvodnění. Tyto skutečnosti však zjištěny nebyly, proto nebylo povinností správního orgánu se zabývat materiální stránkou jednání žalobce.
20. Soud rovněž odmítá žalobní argumentaci, že nebylo dostatečně zjištěno místo spáchání přestupku, ze spisového materiálu je jednoznačně zřejmé, že daný přestupek byl spáchán v Praze 8, ul. Cínovecká, ve směru jízdy do centra města, na úrovni sloupu veřejného osvětlení č. 806610. Rovněž snímek výstupu certifikovaného měřidla obsahuje GPS souřadnice, které dostatečně přesně označují místo spáchání přestupku. Jakékoliv další dokazování by tak v tomto případě bylo zcela nadbytečné a správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce v žalobě ani nenamítal, že by se přestupek stal jinde, než uváděly správní orgány. Žalobní námitka ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu či místa spáchání přestupku je tak zcela neopodstatněná.
21. K námitce žalobce, že měření rychlosti mohlo proběhnout v rozporu s návodem k obsluze, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 159/2018 – 37 ze dne 26. 7. 2018. Nejvyšší správní soud se vyjádřil k funkci měřicího zařízení Ramer 10C: „*Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřicí zařízení Ramer 10 C: ‘Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný’ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.*“ Totéž platí i v nyní projednávané věci, pokud tedy měření proběhlo, což potvrzuje záznam o přestupku, tak byl proces měření vyhodnocen jako správný.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. června 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně